

דברי הכפר

שנה מעוברת - היא שנה שמוסיפין בה חודש.
ואין מוסיפין לעולם אלא אדר, ועושין אותה
שנה שני אדרין, אדר ראשון ואדר שני.
ומפני מה מוסיפין חודש זה?

מפני זמן האביב, כדי שיהא הפסח באותו זמן,
שנאמר (דברים ט"ז א) :
"שמור את חודש האביב", שיהיה חודש זה בזמן
האביב ולולי הוספת החודש הזה, הפסח בא פעמים
בלימות החמה ופעמים בלימות הגשמים.
רמב"ם.

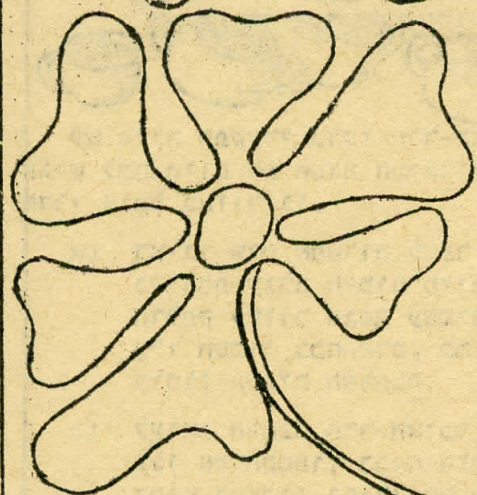
מס' 702

ט' באדר א' תשמ"א

13 בפברואר 1981

כפר-הנשיא

עצת אבי

י מ ל	ה ו ל ד ת	י מ ל	ה ו ל ד ת
***	*****	***	*****
15.2	- בארי ברנהוט	19.2	- תמר פרימוסט
17.2	- דותן קוניגס	20.2	- אריאלה לוין
18.2	- שאל סמברג	21.2	- ריצ'רד איסטון
	לורנס מרקוסון		
	סידני גפן		

נ ל ש ו א ל י ן

19.2 - ענת ואלחנן כהן
20.2 - קרול ופאול בילגורי

מה נשאל?

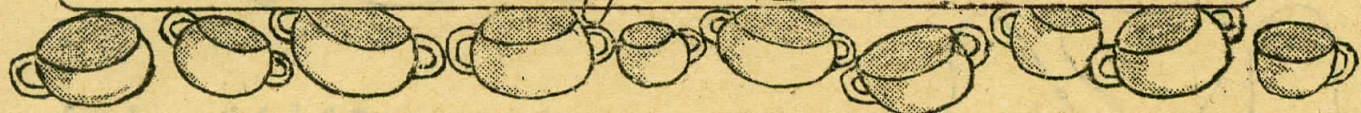
קיבלתי אינפורמציה כזו : אסף ורוני התגייסו ביום ד'. מסיבה נחמדה ביום ו'.

שבת יפה ושמשית. איתן בא לביקור. לענת בת. פט ויהודה התקבלו. ג'ואן גם.
חברי מזכירות חדשים : יוסי, אסתי, מופתי וקרול ב. ניסו לגנוב סוטה ממשק-הילדים.
אמנון צבע טרקטור. שרה אפתה עיגה לא נורמלית. כדורסל - אין. הברווזים התחילו
להטיל. ניל גמר צהבת, גם שושנה. עודד עזב. ג'קי במילואים. שניצל מהאקונומיה.
נחמן עדיין במוסך (מאיפוא זה בא?)

אז מה עושים עם כל זה?! - לאסף סולומון ורוני גוטר לרגל גיוסכם שפשוף קל וכו' וכו'
וכו'... או לצה"ל, אתכם בצערכם בקבלת שני המגויסים אסף ס. ורוני ג. וכו'...
לאסף ורוני מזל-טוב לתספורת א - ל - צה"ל... לא יודע, זאת תמיד בעיה, אז בקיצור לכל
המתגייסים, המתבדרים, המשתזפים, המבקרים, היולדות, המתקבלים לחברות ומועמדות, הנבחרים,
הגנבים, הצובעים טרקטורים, האופים עוגות ובמיוחד לאוכלים אותן, למנצחים 0:2 בכדורסל,
ו - 0 : 58 בראגבי, למטיילים, לחולים, ולמבריאים, לעוזבים, למילואימניקים, לזוללי
השניצלים (כשיש!) ובמיוחד לנחמן כץ וכן לכל מי שעדיין קורא שורות אלו - כל הכבוד
והברכה המתאימה שתירד על ראשו.

נ.ב. - אלפי סליחות לעמוס המכונה יעקב ששמו בישראל עמוס (איך גנבו ממך 16 נקודות
ככה סתם - איך?!)
גוט שאבעס! דוד א.

אנה ע'הרית

עם טיום תפקידי כרכז חדר-האוכל, שבמהלכו הגשתי עד כה שתי מנות באמצעות "דברי-הכפר", אגיש לכם היום את המנה העיקרית, ובה מספר רעיונות שהתגבשו אצלי בסיוור של הצוות בכמה חדרי אוכל באזורינו.

- (א) ראינו שיש אפשרות לשפר את השרות בצורה ניכרת, מבלי להשקיע סכומי עתק. הרעיון נעוץ בהוספת עגלת חימום מיוחדת להגשת המנות העיקריות, סילוק הדלפק הנוכחי והפיכת אזור הדלפק לאזור הגשה עצמית. כל זה ניתן לביצוע בשלבים וללא השקעה גדולה, וחלקה יכולה ע"י חסכון בכח-אדם. כמו כן, ישתחרר מקום בחדר-האוכל, וצאו וחיטבו כמה נחסוך ע"י ביטול תכנית ההרחבה.
- (ב) לעומת הרחבת חדר-האוכל שתהיה כה יקרה וכה מסוכנת מבחינה אסתטית- שגם לא תחסוך לנו את הקמתו, בבוא הזמן, של אולם ספורט, הגיגות והצגות - הכרחי להשקיע באופן דחוף בתיקון יסודי של תשתית הבנין כגון החשמל והביוב. עדיין נחסוך כסף רב, לעומת ההגדלה, והגיע הזמן לחשוב על עיצוב מחדש של חדר-האוכל, כדי להפוך אותו ליותר ביתי, להכניס בו אוירה נעימה ולהחליף את הריהוט ליותר קל, פונקציונלי ושקט.
- (ג) יש גם לעשות לשינוי הגדרת התפקיד וסמכויותיו של רכז חדר-האוכל. אין צורך לערער לגמרי את ענף המזון, ויחד עם זאת, יש לאפשר לחברים הנבחרים לתפקיד מרכזי זה, להפעיל את רעיונותיהם ולתת ביטוי ליכולתם.
- ולפרפרת - נשאר לי להודות לכל אלה, חברים, הורים, זמניים וילדים, שעבדו איתי בשיתוף פעולה נאה ומהנה, ולאחל הצלחה רבה ליונתן ואבלין.
יצחק ג'.

מכתב תודה

לאחר ששלחנו ספרים לקיבוץ קדרים קיבלנו מהם מכתב תודה:

לכ' לו סגל
כפר-הנשיא

אנו מאד מודים לכם על תרומתכם לספרייתנו. תרומה זו עזרה לנו להקים את הספריה בקיבוצנו.

אנו מזמינים אתכם לבקר בקיבוצנו בכל זמן שתדצו, ונשמח להראות לכם את הספריה. תודה רבה,

אחי שרם - ספרנית קבוץ קדרים

הנה מה טוב ומה נעים.

ע ר ב ס ר ט י מ ק י ב ו צ י ל י מ
* * * * *

במסגרת ירח העיון נקדיש שלושה סרטים תוצרת קיבוצים. הסרטים הם :

1. שורשיהם בעורקי - סרט שהוסרט לרגל 60 שנה לקיבוץ נען. הסרט קוצר תשואות רבות ומומלץ מאד. (1:10).

2. קיבוץ בכורסא - תוצרת קיבוץ שריד. הסרט זכה בפרס ראשון בפסטיבל סרטים קיבוציים. הוא הוסרט בסרטי-ראש-השנה אך ענינו מעבר לזה הודות לאופיו ההומוריסטי ורמתו הגבוהה. (0:17)

3. סמר פעם ראשונה, סיפורו של קיבוץ צעיר בתחילת דרכו. (0:27).

הסרטים יוקרנו במועדון בשעה 21.00, ביום שלישי, 17.2. כיבוד יוגש.

ה כ נ י ו ת ל ע ת י ד
* * * * *

21.2 - טיול ראשונים בדגניה וכנרת.

מערכת: צילה,
דוד א', עדנה
ודליה

הדפוס: ציונה

עיסרה: עפרה

שכפלה: אריאלה ה'

חיבר: דני קרמר

מכתבים מאסורכי עליה בברה מ"מ

מכתבים אלה התקבלו בארץ מסרובניקים ברוסיה ולהלן קטעים מהמכתבים :

מתוך מכתבו של ויקטור דובין - 19.12.80

... אני בקיצור אכתוב, מה התרחש כאן בזמן האחרון: בכלל מצב די גרוע. אף אחד לא נוסע לשום מקום. אין רשיונים כמעט, אבל יש סירובים. הרבה נתנו ב-8 בדצמבר. לחץ הולך וגובר על יוליק קושרובסקי - מפריעים לו ללמד - בדרך לשיעור תופסים אותו - פעם אחרונה אמרו לו, שלא יתנו לו ללמד כלל... באו לסמינריון של אליהו אסס, ואפילו לקחו כמה ספרים, ודיברו דיבורים כגון: ידיים על השולחן, לא לזוז מן המקומות, וכולי. גם ביקרו אצל גן ילדים יהודי (של אסס) ועשו שם תצלומים של הילדים, ואמרו שיסגרו אותו.

להגיש בקשה עד כה אפשר, אבל צריך להוביל את ההורים, שהם יכתבו הרשאה ישר באוכיר. הזמנות לא מגיעות כלל...

נו, טוב, שלום לך. לשנה הבאה בירושלים!
(ויקטור דובין - מורה חדש לעברית במוסקבה. מתלמידיו של וולווסקי.)

מתוך מכתבו של מכתבו של מיכאל חנין : מוסקבה

... בודאי אני אשמח להתכתב איתך, כי רוב ידידי בארץ כותבים עברית בקושי רב, ועונים למכתבי ברוסית יפה. אבל אני מעוניין להתכתב בעברית דוקא, כדי לשפר את הידע שלי, ולהחזיק קשר עם הארץ... לגבי שליחת ספרים ודברים מסוג זה, הייתי אומר שאין שום דבר כללי בתחום זה, ומצב משתנה מפקידה לפקידה. לפעמים אנו מקבלים ספרי לימוד ומילונים מא"י, אבל יש הרבה מקרים שמחרימים אותם...

מתוך מכתבה של אלנה לבובה : מוסקבה

... אשאל לך בשמחה רבה : מה עושים בקיבוץ שלך? בן כמה הוא? כמה אנשים גרים בו? האם את צברית? אולי תספרי לי משהו עליך? האם יכולה אשה לעבוד בצבא או במשטרה? אם כן - איפה ואיך? איזה הבדל בין החיים בקיבוץ ובין החיים במקום אחר? איזה מזג אוויר בקיבוץ שלך בחורף ובקיץ? אילו מקצועות אתם צריכים? האם את יודעת, כמה תיאטרונים שבהם יש מחול יש בארץ? איפה הם?

בבקשה כתבי לי, איך אתם חיים בקיבוץ. אנשים שגרים ברוסיה, מפחדים לגור בקיבוצים. אני, למשל : אין לי בית שלי. הדירה שבה אני גרה, לא שלי - אלא של המדינה, ובכל רגע מישהו יכול לבוא ולומר : למדינה יש צורך בדירה הזאת, ואת צריכה לגור בדירה אחרת! זה משל קטן מאד, אבל בעצם אין לנו כלום, ואנחנו רוצים משהו. ואם זאת אדמה - היא צריכה להיות שלי, ולא שלנו, וכן הלאה.

ובקיבוץ, אומרים, לא רק בתים ואדמה, אלא, כל החיים שלנו! אומרים, שכל האנשים לא רק עובדים - אפילו אוכלים ביחד, מתעוררים, שוכבים לישון ביחד...
זה באמת? כתבי, בבקשה...
(אלנה לבובה - מן התלמידות לעברית במוסקבה.)

(המשך) מכתבים שהתקבלו מסרובניקים

מתוך מכתבה של נטשה חסינה - מוסקבה

...קבלתי לפני ראש השנה לוח ממך. תודה רבה. פה זה דבר נדיר, ושמחתי לקבלו. על חברים משותפים שלנו, אין שום חדשות טובות. אצל אידה (נודל) הכל פחות או יותר בסדר. בחורים עשו לה כל מיני תיקונים ושיפורים בביתה. מביאים לה מפעם לפעם אוכל בכמויות מספיקות. היא עובדת, ואני חושבת שהיא מרוצה בעבודה הזאת. לפחות היא לא מתלוננת. אבל לא כל-כך בסדר מצב בריאותה... מפני שהיא לא יכולה לאכול סוכר. עד עכשיו עוד לא ידוע מה זה.

אצל משפחת סלפק הכל גם כן נסדר. מצאו בשבילו עבודה, ואף על פי שלא טובה, אבל יכולה להיות רע יותר.

...אצל מנדלוביץ לא כל כך נורא. אני חושבת שזה מפני שהוא צעיר יותר, וגם כן מפני שנשאר לו זמן קצר יותר להיות במחנה, ויש לו תקווה להגיע ארצה.

בסוף הקיץ התעסקתי הרבה בחבר ישן שלי - דמיטרי שיגליק. אני חושבת ששמעת עליו כבר. עד עכשיו הוא היה בבית-סוהר במוסקבה, ולפני כמה ימים שילחו אותו למחנה. מאותו יום שאדע כתובתו אמסור לכם. אף על פי שהוא קיבל רק שנה אחת - זה לא כל כך פשוט בשבילו. הוא איש בן 50, לא צעיר, ועייף מאוד מחייו בסירוב. אני מתפללת שהכל יגמר טוב...

(נטשה חסינה "מסורבת" ותיקה, מן הפעילות של מוסקבה. דואגת ביחוד לאסירי ציון).

מי שמעוניין להתכתב עם "סרובניקים" יכול לקבל כתובות אצל שוש ס.

הצעה לקיבוץ-אס"י

בדו"ח של ישיבת מזכירות מ-2.1.81 נמסרה אינפורמציה על הבעיות בגיל הרך כשבסופו הובאו הצעות "שיצטרכו לעבור את 'מסננת' ועדת הגיל הרך וועדת כח-אדם".

ההצעה הראשונה (מועתקת מילה במילה) :

לחייב כל הורה (קרי אם) לעבוד בגיל הרך לתקופה של שנתיים.

אני רוצה להצביע על הסתירה הקיימת בהצעה והופכת אותה ללא מתאימה לדרך חיינו.

אם הכוונה לכל הורה - הכוונה גם לאבות. כך עובדתית. אך שתי המלים בסוגריים מסבירות לנו שלא כך הוא : מציעי ההצעה התכוונו לאמהות בלבד שבין ההורים. (ופה הסתירה).

נדמה לי שבהצעה שכזו נבחנת מידת השוויון במשקנו. לא רק השוויון בחומר ובקבלה,

אלא, גם שוויון במעשה ובנתינה. אם ישנה בעיה הנוגעת לכל הקיבוץ ויש הצעה לרתום כמה שיותר אנשים ל"מבצע הפתרון" - הבה נשתף בכך גם את הגברים. הלא הם גם חלק מכל הקיבוץ. (המשך בעמ' הבא...)

(בכל אופן כך חשבתי תמיד).

(המשך) "רגע של קיבוץ מס' 1"

מה עוד שהם חלק שיש לו עניין אישי בפתרון הבעיה - הם האבות של אותם ילדים חסרי מטפלות. אם עזרה למען פתרון בעיה - עזרת שני המינים. ואם כבר נוגעים בשוויון הרי מיד צצה ועולה המחשבה על שוויון המינים בקיבוץ. מקובל לחשוב שבקיבוץ יש שוויון כזה. הרי תמיד אומרים - "לנו אין בעיה כזו. בקיבוץ היום כל אישה יכולה לעבוד בשדה". נשברה הגישה שנשים אינן מתאימות לעבודה כזו. מצויין. "עלינו על הסוס", בכוון אחד. ומה עם הכוון השני? מתי תמיד יגידו - "היום כל גבר יכול לעבוד בבית-ילדים?" (או במטבח חס וחלילה! שלא לדבר על המחסן...)

מתי תשבר הגישה שגברים אינם מתאימים לעבודה כזו? מתי יגיע היום שועדת כח-אדם תפנה לאחד האבות ותבקש ממנו (האם וו. כח-אדם מבקשת או אומרת?) לעבוד בבתי-ילדים לשנה, שנתיים או אפילו רק חצי שנה?

נדמה לי שהיום נמצאת בידינו הזדמנות פז לממש את רעיון שוויון המינים במלואו, ובאותה הזדמנות גם לעזור בפתרון בעיה בגיל-הרך.

יאמרו - לא כל הגברים מתאימים להיות מטפלים. כך גם אצל הנשים.

יאמרו - יהיה צורך במחליף למקום עבודתו הקבוע, כנ"ל אצל הנשים.

יאמרו - אם הוא עובד בענף עם "עונה בוערת"? - דודי הוכיח שניתן לשלב את השניים.

נוסף לכך (עפ"י שיחה עם המטפל הותיק הנ"ל), לגבר קל יותר (פיזית, ואולי גם נפשית?) לעבוד בבית-ילדים.

לגבר שעובד תמיד בשדה (או במפעל) זהו ריענון. כמו כן אין צורך להרחיב את הדיבור על צורך של ילדים למטפלים ולא רק למטפלות.

כל שנאמר לעיל בשילוב עם המצב הנוכחי בגיל הרך, מצביעים בבירור שזהו הזמן לפעול לשילוב האבות בחינוך ילדיהם. (הגיע הזמן אחרי שלושים שנה - לא?)

שרון בן-יהודה.

החשמל

כאמור לפני שבוע - מילה אחת על טמפרטורת המים בדודים. בצריכת החשמל לחימום המים מסתבר שאין הבדל בין 80 ל-60 מעלות (או כל טמפרטורה אחרת) מהסיבה הפשוטה שצריך אמנם יותר חשמל לחמם מים ל-80 מעלות, אך הכמות הנדרשת למקלחת ממוצעת היא פחותה לעומת מים ב-60 מעלות.

מכאן צריך פחות חשמל מאחר ויש פחות מים לחמם. (אגב, זה נכון גם מבחינה מתמטית). הבעיה העיקרית, ומכאן גם הפעולה לחסכון - היא באיבוד חום.

איבוד חום - איבוד החום תלוי במספר גורמים:

1. בידוד מיכל המים.
2. טמפרטורת הסביבה.
3. חום המים בדוד.

מסתבר שאיבוד החום הוא ביחס ישר להפרש הטמפרטורות שבין מי הדוד לבין הטמפרטורה החיצונית. אם ניקח דוד שבו המים 80 מעלות ודוד ב-60 מעלות ונניח שהבידוד הוא זהה, אז ברור שהדוד שבו המים 80 מעלות יאבד חום בקצב גבוה מהדוד שבו המים הם ב-60 מעלות. לשאלה מה ניתן להסיק ולחסוך מכך צריך עדיין לבדוק את החסכון בהורדת הטמפרטורה המים בכך וכך מעלות לעומת העבודה הרבה של כוון כל הדודים במשק פעמיים בשנה (!!).

קיימת גם בעיה של שימוש רב יותר במים חמים כשהטמפרטורה היא 60 מעלות (לעומת 80), ובמקרים רבים המים אינם מספיקים לכל המשפחה. כשנדע תדעו גם אתם. החשמליה.

ביתנו לבין ע"מ 30

אין מילים -

לפני כחמישה שבועות, כהתחפף רכב צבאי שהטיקתם וחיילות, חברי גרעין נח"ל, נהרגו שתי חיילות ושני חיילים ובמצעו שמורה עשר. אחת היתה בתם הבכורה של אסתר ויהודה מצליח, שהתחנכו בחבורה נוער בקיבוץ זה לפני למעלה מ-20 שנה. ביום ראשון של השבוע - יום השלושים לפטירתה - בסענו, נטע, גבי ואבי לטקס גילוי המציבה בבית-הקברות הצבאי בכפר-סבא.

ישבנו עם אסתר ויהודה וביססנו למצוא מילים ולא היו. מה אפשר לומר לאם או לאב שבמכה פתאומית-אכזרית נלקחה בתו? העצב והשכול הם דברים פרטיים ובעד המחיצה העבה של יגון ויאוש אין אדם אחר, ולו הקרוב ביותר, יכול לחדור. אפשר להבין את דברי קהלת: "הכל הבלים הכל הבל. מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש? דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת... אין זכרון לראשונים וגם לאחרונים שיהיו לא יהיה להם זכרון עם שיהיו לאחרונה..."

בעולם שלנו, הלא מאמין, לא מצאנו את הדרך להתמודד עם בעיית המוות שלקראתו כל יצור חי הולך מרגע היוולדו, אנחנו ממעטים לדבר על הנושא, במיוחד עם ילדנו. מוזר שבמשך שניים - שלושה דורות התהפכו המושגים: בתקופה הויקטוריאנית, כשתוחלת החיים היתה נמוכה מבתקופתנו, הרבו לדבר על המוות, מחלות ולוויות. ואילו בימינו, עידן התרופה והטיפול המדעי, הוטל טאבו על כל הנושא. והרי זה מגוחך. במלחמת יום-הכיפורים נהרגו בין 2,500 - 3,000 חיילים. הצדוע הבוראיש מותם של מאות נערים ונערות החדיר את המושג להכרתנו, אבל מאז 1973, כשבע וחצי שנים שחלפו מאז נהרגו בממוצע 500-450 אנשים בתאונות דרכים. המוות מלווה אותנו כל הזמן ומתעלמים ממנו. בארצות הברית הגיעו למסקנה שיש להכניס את הנושא לתכנית הלימודים. אפילו אם הלימוד יתקל בקשיים, לפחות הרצון לדבר על זה מלמד שהגיעו למסקנה שחייבים להסיר את ערפל השתיקה.

ובכל זאת הבעיה קיימת: כשאתה מסתכל באלבום צילומים המוחזק בידי אם שכולה, שהדמעות שוטפות את פניה אין לך מה לומר בנהמה.

מדריך למועמד לחברות. (בקיבוץ זה).

- נסה לעשות רושם בורמלי אבל אל תגזים - בקיבוץ הזה נמצא ה"אוסף" הגדול ביותר של טיפוסים: תמהונים, טבעונים, אוהבי כלבים, שחקני ראגבי.
- החתוב עם ספר יביר כדי שיתשב שאתה מסוגל לתרום בשטח החברות. מוטב שהספר יהיה בעברית, אלא אם אוסר עוסק בפסיכולוגיה, פילוסופיה או מדע.
- נסה לזמזם שירי סוכנות. פלמ"ח כשאתה עובד עם אחוים.
- חייך כל הזמן כדי שלא יתגלה שאתה סובל מדיפרזיה עד שהתקבלת לחברות. אחרי שהפכת לחבר הכל מותר.
- צייד את ילדיך במשחק קול ושכנע אותם שאם הם חייבים לדרוס מישהו באופניים, מוטב שזה יהיה מתנדב ולא חבר.
- אל תביא כלב לקיבוץ עד שהפכת לחבר.
- אל תאמר שבאת לקיבוץ בגלל בעיות כלכלה או מפני שאין לך כרטיס חזרה לאוסטרליה.
- אם מזמינים אותך לארוחת-ארבע:
- 1. אל תבקש קפה.
- 2. תבול את ידי ילדיך הקטנים באזיקים.
- 3. שבה את העוגה שהמארחת אפתה אפילו אם הנך נחנק.
- 4. חלוץ את נעליך לפני שאתה דורך על המרבד אפילו אם אין בוץ בחוץ.
- 5. אל תדבר על הבעיות שלך.

המשך בעמ' הבא

(סוף) "בלינבן לבין עצמינו"

- תמיד התלבש בצניעות.
 - חילץ באומץ אם וכאשר סדרן העבודה ידפוק אותו - זכור שאם רק תתקבל תורך יגיע.
 - התפעל מן הוותיקים והתרועע עם בני הוותיקים כדי שיאריכו ימיו.
 - אל תרבה בשיחה על נושאים ששנויים במחלוקת : פרט-רבין ; עבודה שכירה, חוצפת ילדי המקום, גודל המנהלנות בארץ הצהרלים ; מין, מרכז המשק...
 - זכור שגם משה רבנו היה נתקל בקשיים אילו פנו להתקבל.
- אריק.

הוצאות

ת ו ד ה - אנו רוצים להודות לכל המי ומי עבור העוגות, המתנות והכרכות הרבות אשר מצאו את דרכם אלינו מאז הולדת ליטל. טוטסי, ג'קי, ענבל ומרב.

* * * * *

לשוחרי החרבות - יש אצל מינה כרטיסי מינוי למוזיאון תל-אביב, מוזיאון הלנה רובינשטיין (שניהם - כמה דקות מבית-האיחוד). מוזיאון רוקפלר ומוזיאון ישראל

בירושלים, ומוזיאון חיפה.

כדאי לנצל את הכרטיסים בהזדמנות כשנוסעים לחופש או סתם כשיש שעה פנויה

לאחר סיום עניינים בבית-האיחוד.

* * * * *

אגד כה"נ - ר"פ - אוטובוס אגד היוצא מהמשק לראש-פינה, יוצא עתה בשעה 8.00 בבוקר ולא ב-7.45 כמקודם, בימים א'-ה'. לא תהיה נסיעה ביום ו'.

* * * * *

מחנות הבגדים - עקב השתתפותי בקורס מחסנאות, תהיה חנות הבגדים סגורה בימים א' ו - ד' במשך השבועיים הבאים, אך תהיה פתוחה בימי ו' כרגיל בשעות 10.00-14.00

במשך שבועיים אלה. להתראות עליזה נ.

* * * * *

ריכוז קניות - לרגל חופשה קצרה, לא תהיינה הזמנות וקניות בין התאריכים - 15-21 בפברואר.

במקרים דחופים בלבד, אפשר לגשת ליוסף חצור.

חברים שקבלו שעונים (Spare) להשאלה, מתבקשים בכל לשון של בקשה, להחזיר

אותם מיד למזכירות הטכנית.

* * * * *

בקשה - מי שברשותו התקליט "Saturday Night Fever" של ה"בי-ג'יס ומוכן להשאילו להקלטה יפנה אל יהודית ברק.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

מוזדר האוכל - מי שברשותו רדיו ישן שכבר לא בשימוש בבית, (אך עדיין מבגן) שיפנה אל אבלין בחדר-האוכל.

* * * * *

וואס מאלט אונז!

לחברי המזכירות החדשים :
יוסי כץ, אסתי נ, קרול ב, ומופתי -
קדנציה נעימה ואל תביישו את הפירמה.

לפס ויהודה בן-זאב, ברכותינו
לרגל התקבלותכם לחברות.

לענת ואלחנן

לרותי ודב מרקס

מזל - טוב

בהולדת הבת הנכדה

נופר.

ראש של תבואת מס' 2

"לפי כל התחזיות, עתידנו מובטח רק אם נגדל בעשרה חברים מדי שנה, במשך עשר שנים".
במילים אלו מסיים רכז ו. הקליטה את מאמרו ב"דברי הכפר" של לפני שבוע. לא בלתי אפשרי
לצעוד צעד אחד קדימה ולהבין את דבריו כאילו בעתידנו החומרי מדובר. כלומר - במפעל שלנו
שנזקק לידיים עובדות, זאת על מנת להבטיח שהכנסותיו לא יוקטנו ורמת חיינו (החומרית), לא
תדר. (ראה הצעות אוסי שמואל).

בואו נחשוב באמת ובכנות: האם לשם כך אנחנו זקוקים לקליטה? אני גורסת שלא.
בשום אופן לא ובצורה חד משמעית. ייתכן שאני במיעוט.
אדרבא - אם לשם כך אנו קולטים, הבה נקלוט את הפועלים השכירים מחצור, שעובדים במפעל
בנאמנות שנים רבות, במסירות כמו חברים ולפעמים אף יותר. (באותה הזדמנות נפתור את בעיית
העבודה השכירה).

לדעתי אנחנו זקוקים לקליטה על מנת להמשיך ו"לגלגל" את "העסק" הזה שנקרא קיבוץ.
ונא לזכור - קיבוץ הוא קודם כל דרך חיים, רק אחר-כך רמת חיים.
לכן, אינני מסכימה שעלינו לקלוט בכל מחיר - רק על מנת למלא את "המכסה" של עשרה חברים
השנה. אני חושבת שבהחלט יש מקום לטלקטוביות - אפילו אם פירוש הדבר ארבעה או שני
חברים לשנה בלבד.

איך אומר הפתגם הידוע (שאתם המצאתם): לאט אבל בטוח.
אין פירוש הדבר שעלינו לקלוט רק "כוכבים". בכלל לא. אבל לפי דעתי כן פירוש הדבר
שעלינו לבנות ולקלוט את הטובים לנו בלבד, את אלו שימשיכו "לגלגל" את הקיבוץ הזה באופן
שאנחנו בתוכו בו, שיהיו ממשיכי הדרך שלנו. שלא פתאום ייפרצו מן השורה החוצה או יזלזלו
למעמסה - אלא, יחד איתנו ימשכו בעול קדימה באותה הדרך. כי יש להמשיך קדימה כל הזמן
וצריך את עזרתו של כל אחד ואחד, ומי שאינו מושך הרי הוא כמעמסה.

ושוב ושוב ושוב - אין מה להכנס לפאניקה שהנה הקליטה המתאימה לנו "אוזלת מן השוק",
וכדאי להניח את היד על כל מי שבמקרה באזור - פן חלילה לא יהיו לנו עשרה חברים לשנה.
המוחשבה מוטעית לחלוטין.
(סוף בעמ' הבא...)

"רגע של קיבוץ מס' 2"

שאינו בליבו יעשה את חשבון הנפש - מה אני רוצה : איכות או כמות. התשובה איננה די חד-משמעית, ראינו זאת בכל האסיפות שנוגעות לעתיד המפעל. לבסוף החלטנו לבחור בהצעה שאיננה בטוחה שעונה על ענין האיכות. (קרי דרך חיים), אבל בהחלט לא פוגעת בכמות (קרי רמת-חיים). מה שנקרא פשרה.

אם זה מה שאנחנו רוצים באמת - רמתו חיים שלא תרד ואף תעלה, הרי שהדרך הנכונה היא לקלוט כמה שיותר ידיים עובדות, כוח-אדם. כמובן שזה יבוא על חשבון האיכות. אין חוכמות פה. אבל אני עדיין גורסת שהאיכות קודמת לכמות, אפילו במחיר של הורדת רמת חיים. אגב, ידיים עובדות חסרות לא רק במפעל, אלא גם במקומות אחרים שלא נותנים כמות - אלא, אך ורק איכות - למשל בחינוך. ברור לגמרי שהבדירה איננה קלה, וברור לי לחלוטין שזה או כמות או איכות.

אנחנו מנסים להיות חכמים, "לסדר את עצמינו" ולבחור תמיד בפשרות. ככה לא נגיע רחוק, ואולי אפילו, בשלב מסוים נדרוך במקום. כי פשרה זו בלתי-נלחצת איננה.

ולמי שכועס על הצעירים (מושג די לא ברור), וטוען שהם אינם נותנים יד לקליטה ובכלל שהם בורנים מדי - הרי הכל נאמר פה למעלה, הצעירים מעדיפים את האיכות. (ואם יש מישהו שמגדיר את עצמו צעיר וחושב אחרת - אני מתנצלת מראש שדיברתי בשמו), בכל אופן זהו הרושם שלי. הוותיקים כבר בנו קיבוץ - הם עכשיו מוקפים בנים ונכדים, יושבים ומתפעלים ממעשה ידיהם לתפארה, (ויש ממה להתפעל), ומרשים לעצמם כעת, לעשות פשרות. כי באמת עבורם זה לא כל כך נורא אם זה לא בדיוק אלא, "רק קצת בדיוק".

את העיקר והרוב הם הגשימו כפי שהאמינו. ואילו הצעירים יותר, שממשיכים וכוונים את הקיבוץ, (כי לעולם אין הקיבוץ "גמור"), עדיין בשלב של "הגשמה על פי אמונה" : לא כמעט בדיוק, לא קצת בדיוק ולא על יד מה שאני מאמין, אלא, בדיוק כפי שאני מאמין. בסוף מרוב פשרות עוד נמצא עצמנו בקיבוץ דומה למה שהתכוונו לו - ואז כבר יהיה מאוחר לתקן. לפעמים אני מתארת לעצמי את הוותיקים כהולכים בדרך מסוימת, נביח שביל, ששוליו מסומנים היטב ע"י אבנים צבועות לבן. ככל שהם הולכים יותר כך גדל מס' האנשים המצטרפים. לאט לאט בלי משים ישנם חברים הולכים שפוסעים בשבילים אחרים, על יד אותו שביל ראשי. לבסוף הם מביטים מסביב והנה מתג מעט עדיין הולכים באותו שביל שבו החליטו ובחרו מלכתחילה ללכת. רוב רובם של ההולכים פוסעים מי יותר ומי פחות רחוק מהם.

בואו נעצור רגע - נחליט שוב שכולנו ותיקים כצעירים הולכים אך ורק בשביל שלנו, זה המסומן (כלומר, זה שהיה מסומן) באבנים. בואו לא נתפתה לקיצורי דרך. למינהם שקורצים בצידי הדרך שלנו.

הרי כולנו למדנו בטיולי כ"ס שמי שמבנה לעשות קיצורי דרך בסופו של דבר הולך לאיבוד. ולבסוף, - התכוונתי לכתוב לעלון ויצא לי עלון, ואתכם הסליחה, אבל נדמה לי שאכן הגיעה השעה לחשבון נפש מסוג זה, וכולי תקוה שכולנו (כן, גם צעירים), נעשה זאת ונפעל בהתאם.

שרון בן-יהודה.

נדליק נר לזכרו של

מר שמואל יודייקין - י"ג באדר

חז"ל בספרריה בחו"ל י"נ ו"א

שפירא א.	ברל	ע.ע.	ביוגרפיה
הלל ע.	ארץ הצהרים	הקיבוץ	שירה
חן פורד ג.	חלוץ המלחמה בחיידקים	אלישר	מדע
פרייד נ.	אמי ואני	זמורה ביתן	חברה
אנטס ג. ק.	עשו בי כרצונכם	" "	רומן
ר. קלר	בשדרות השקיעה	גת	"
מודיאנו פ.	וילה נוגה	זמורה ביתן	"
מיליקובסקי	קנאה בדוכים	אלף	ביוגרפיה
טרווניהן	שיבומי	זמורה ביתן	רומן
בארטון ו.	מלת הקוד ברכרסה	מערכות	מלחמה
נילס ב.	ספקות האהבה	רמדור	רומן רומנטי
רום מ.	טירת המעילות	"	"
דונלי ג.	בודדים באי הנטוש	"	"
לאמב ש.	אש אסורה	"	"
אטנבורו ב.	החיים עלי אדמות	מסדה	ציביליזציה
סימל מ.	הקשר הברלינאי	רמדור	רומן רומנטי
שמוש א.	קיבוץ הוא קיבוץ	מסדה	סיפורים
רות פ.	מורה התשוקה	זמורה ביתן	רומן
וסט נ.	יום הארבה	" "	"
פרידלנדר ש.	זמנים	" "	הסטוריה
שדה ד.	חורים שחורים וננסים לבנים/מ. בטחון	תרמיל	פסיכולוגיה
אלמוג א.	שבוע בתשי"ח	לדורי	רומן
טילברג ר-	ספר הגולגלות	הקיבוץ	מדע בדיוני
גולן צ.	מי אוהב חמציצים?	"	רומן
קופר א.	כחלוף הכל	דשא	"
פרויבן פ.	האסקימוסי נע ונד	יחדיו	ביוגרפיה
ראובני א.	ילקוט ספורים	כתר	רומן
ריס ג.	מסע באפלה	אור עם	"
נאטרסון	החלום המיני ופתרונו	כתר	פסיכולוגיה
האמטי ד.	קללת בני דאין	לדורי	רומן
לנסון ל.	מאשה אל אשה	זמורה ביתן	גניקולוגיה
דנקר א.	אל תלדו בנשיא	רמדור	רומן
ויטפורד ב.	לורש המנדריין הכחול	עידן	מתח
שפרד ס.	הארבע מאות		רומן

חדש בספרית העיון

אבן שושן א.	הקונקורדנציה החדשה	נ-ת	קרית ספר
רובינשטיין ח.	אטלס כרטא לתולדות מדינת ישראל (עשור-2)	משרד הבטחון	ידיעת הארץ
גילברט מ.	ירושלים - מוספים	כתר	
	אטלס להסטוריה יהודית	מועדון ישראל.	

The Parent's committee is once again becoming active. Heading the committee is Michal Hameiri. Another new member is Sorrelle Kaplan. Watch this page for further information.

After several weeks of travelling back and forth between the machsan and the clinic, I will be returning to the machsan---permanently---!! You may, within a few days time, bring me your requests for clothing alterations, with one provision---that you take your health problems to Sara and Penina.

Thank you

Phyllis. L.

Congratulations to the new grandmother---Ruth Marks, and all the family, on the birth of a girl to her daughter Anat. Mazel tov to the happy parents/

A big welcome home to Haim Maayan on his return home from the hospital following major surgery.

Le Haim!!

We wish all our sick friends--wherever they may be--a speedy recovery.

Birthdays and Anniversaries

Barry Branhut	15/2	Sidney Gefen	18/2
Dotan Keenigs	17/2	Tamar Primost	19/2
Yfat Devolt		Ariella Levine	20/2
Shaul Samberg	18/2	Richard Easton	21/2

Lawrence Marcuson

Anat and Elhanan Cohen 19/2

Carol and Paul Bilgoray 20/2

Congratulations to all the above.

In Memoriam

Samuel Yodaiken

Shabat Shalom.